

hånden, som erfaringerne indhøstes, kan foretage påkrævede ændringer. Såvel ministeren, som udvalget har dog ment det betydningsfuldt, at loven giver klart udtryk for de frivillige kvinders ligestilling indenfor hjemmeværnet med de frivillige mænd, hvorfor udvalget anbefaler den af ministeren foreslåede tilføjelse til ændringsforslaget til hjemmeværnslovens § 20.

Spørgsmålet om et nøjere samarbejde mellem hjemmeværnet og skytteforeningerne har været drøftet i udvalget, og man havde udbedt sig oplysninger om, hvorledes samarbejdet foregik i de andre nordiske lande. Disse oplysninger har det desværre ikke været muligt at få frem, men da man er indforstået med, at årsagen til, at en stor del af skytterne endnu ikke har meldt sig til hjemmeværnet, er den, at man har vanskelighed med at afse den fornødne tid, har der været forslag fremme om, at skytter, der har gennemgået I og II klasse af „De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger“s skydeprogram, ved indmeldelsen i hjemmeværnet i uddannelsesmæssig henseende skulle ligestilles med hjemsendte værnepligtige.

Såvel ministeren som udvalgets flertal har dog ment, at man — bl. a. af hensyn til de konsekvenser, dette kunne medføre i forhold til andre organisationer — ikke kan gå så vidt, men man ønsker at udtale, at man helt og fuldt er klar over den overordentlig store værdi, det vil have, at dygtige skytter indtræder i hjemmeværnet, og udvalget henstiller derfor til ministeren, at man både ved grunduddannelsen og ved senere uddannelse til befalingsmænd tager hensyn til og på bedste måde udnytter den foruddannelse en sådan skytte er i besiddelse af.

Ligeledes må udvalget stærkt fremhæve det hensigtsmæssige og værdifulde i, at hjemmeværnets personel melder sig ind i skytteforeningerne og omvendt, at skytterne i stort tal melder sig til hjemmeværnet.

Et tilsvarende hensyn bør tages til indenfor hjemmeværnet i videst muligt omfang at udnytte terrænsportuddannelse o. a.

uddannelse, der måtte være af værdi i hjemmeværnsarbejdet, og som ansøgere til optagelse i hjemmeværnet kan være i besiddelse af.

Med de nævnte ændringer indstiller udvalgets førnævnte flertal lovforslaget til vedtagelse.

Et *mindretal* (Johs. Christiansen) har under henvisning til det radikale venstres stilling til hjemmeværnslovgivningen ikke kunnet tiltræde de i nærværende indstilling foreslåede ændringsforslag. Ansvar for disses gennemførelse såvel som for lovforslaget i sin helhed må naturligt påhvile de partier, der gennemførte lov nr. 336 af 16. juli 1948.

Et *andet mindretal* (Hans Hansen [Rørby]) erkender, at hjemmeværnet i sin praktiske virksomhed rent faktisk har fungeret på frivillighedens grund, og at den i loven hjemlede anvendelse af tvangsudskrivning ikke har været anvendt, hvorfor mindretallet ikke vil gå imod forslaget.

Mindretallet har ønsket, at bestemmelserne i forslaget om tvangsudskrivning var udgået af loven, og må forbeholde sig ret til, såfremt disse bliver praktiseret, at gå imod loven ved at stille ændringsforslag.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et flertal (udvalget med undtagelse af Johs. Christiansen og Hans Hansen [Rørby]), tiltrådt af forsvarsministeren:

1) Lovforslagets pkt. 2 affattes således:

„Til § 2.

Paragraffen formuleres således:

„Hjemmeværnet består af militært organiserede enheder, der i operativ og uddannelsesmæssig henseende efter deres art underlægges henholdsvis hærkommandoen, søværnskommandoen og flyverkommandoen. I administrativ henseende er hjemmeværnet direkte underlagt forsvarsministeriet.““